

✻ DE STER. ✻

Half-Maandelijksch Tijdschrift van de Heiligen
der Laatste Dagen.

(OPGERICHT IN 1896.)

Want wie het leven wil liefhebben, en goede dagen zien, die stille zijne tong van het kwaad, en zijne lippen, dat zij geen bedrog spreken; die wijke af van het kwade, en doe het goede; die soeke vrede en jage denzelven na.

I PETR. 3 : 10, 11.

No. 15.	1 Augustus 1911.	16de Jaargang.
---------	------------------	----------------

DOOP.

Wij zijn thans genaderd tot eene verhandeling over het derde punt van de eerste beginselen van het Evangelie. Toen Petrus, — als de eerste Evangelie-prediker — op het Pinksterfeest te Jeruzalem zijne stem had verheven tot de vergaderde Joden aldaar, en zij, nadat ze in zijne woorden geloof hadden verkregen, hem de vraag voorlegden: „Wat moeten wij doen om zalig te worden”, met welke vraag zij hun geloof in de waarheid der woorden van Petrus toonden, waarmede zij aan het eerste beginsel van het Evangelie (zie Ster van 15 Juni) hadden voldaan, vertelde Petrus hen, dat zij zich eerst moesten bekeeren (zie Ster van 1 Juli, en dat ze daarna gedoopt moesten worden.

„Bekeert u, en een iegelijk van u worde gedoopt tot vergeving *werv zonden*”, (Hand. 2 : 38) zoo luidde het antwoord van den grijzen Apostel. Het doel alzoo, waarvoor de doop moest worden bediend, werd er derhalve direct bij vermeld. Voor dit doel was deze verordening ingesteld, en ofschoon oogenschijnlijk van heel anderen aard dan de voorafgaande twee beginselen, — geloof en bekeering n.l. — was eene strikte opvolging hiervan toch ook bepaald noodig, getuige de juist aangehaalde woorden van Petrus.

Eigenaardig is het somwijlen op te merken hoe menigmaal, wanneer in eigen godsdienstleer geen doop geleerd wordt, getracht wordt een en ander, wat zoo verbazend duidelijk staat beschreven, toch een zóódanige wending te geven, als zoude door Christus niet aan zijne Apostelen bevolen zijn geworden om een waterdoopt te bedienen en die te prediken.

En toch heeft Jezus ook dit beginsel minstens even duidelijk als ook de prediking van geloof en bekeering Zijnen discipelen bevolen. De onderscheidene beschrijvingen van het Evangelie en van de prediking van Christus, door de eigen volgelingen van Hem in de gewijde bladeren geboekt, geven dit eenparig te kennen. Ten eerste, Christus werd zelven gedoopt alvorens Hij Zijn publiek zendingswerk begon, en toen de discipelen van Johannes den Dooper tot hem — Johannes — kwamen en hem vertelden, dat degene, die met hen was over den Jordaan, ook predikte en er meer hem navolgden dan Johannes, dan vertelt ons de schrijver, dat Jezus weliswaar zelf niet doopte maar zijne discipelen, waaruit klaarlijk blijkt, dat dus de Heer onder zijne directie de discipelen liet doopen, en ieder welke een ingang in het Koninkrijk wilde maken alleen dan aannam, wanneer zij gedoopt waren.

Toen de zending van Jezus zelf op dit gedeelte van den aardbodem voltooid was, en Hij Zijn werk overliet in de handen van de Apostelen, gaf Hij hen het speciale bevel, om uit te gaan en de gewonnen zielen te doopen, getuige Matth. 28 : 19. „Gaat dan henen en onderwijst al de volken, dezelve *doopende* in den naam des Vaders en des Zoons en des Heiligen Geestes ; — leerende hen onderhouden alles wat Ik u geboden heb. In het 16de hoofdstuk van Marcus, het 16de vers wordt het ons eveneens verteld, en zelfs daar als eene *voorwaarde* tot zaligheid gepredikt. Wij lezen daar : „Gaat dan heen in de geheele wereld, predikt het Evangelie aan alle creaturen ; — die geloofd zal hebben, en gedoopt zal zijn, zal *salig* worden.

Dat de Apostelen dezen raad strikt hebben opgevolgd, bewijst ons eveneens de geschiedenis. Reeds bij de prediking op het Pinksterfeest maakt Lucas gewag van het feit, dat zij die het woord van Petrus gaarne aannamen, — omtrent drie duizend in getal — werden gedoopt. De geschiedenis verder volgende van alle op den voorgrond tredende persoonlijkheden in den Apostolischen tijd, lezen we van elkeen, dat hij of zij eerst in het water door onderdompeling werd gedoopt, alvorens zij erkend werden als leden van Christus Kerk, en tot de gemeente waren toegevoegd. Zoo vertelt ons de intressante geschiedenis van Saulus, — later Paulus — dat hij, een vervolger van Christus zijnde, zijn weg koos naar Damascus om de Heiligen te vervolgen, en aldaar, — ofschoon vereerd met een visioen, waarin de Heiland zelf tot hem sprak — toch niet eerder een lid der Kerk werd, dan nadat hij op aanwijzing des Heeren naar Damascus was gegaan, alwaar hij Ananias vond, welke hem doopte in het water. Evenzoo de geschiedenis van de inwoners van de stad Samaria welke het Evangelie aannamen, hen door Fillippus gepredikt, (Hand. 8), de

doop van den Kamerling door dezelfde Filippus, (Hand. 8) die van den stokbewaarder, (Hand. 16) en verder alle degenen welke in oude tijden tot het Evangelie zijn toegetreden. Niemand hunner heeft ooit een ingang in Gods Koninkrijk gemaakt, zonder dit beginsel evenals de beide voorgaande te hebben gehoorzaamd.

Blijkt voor den onpartijdigen onderzoeker derhalve duidelijk, dat de doop werkelijk eene instelling van Christus is, door Hem zelve geleerd, beoefend, gepredikt, gehoorzaamd en bij zijn verscheiden aan Zijne discipelen bevolen om te leeren en te bedienen aan diegene welke door hen zouden worden ingelijfd in de Kerk, vragen wij naar de wijze *waarop* dit plaats vindt, onze uitlegging behoeft daaromtrent evenmin in het onzekere te verkeeren. Geen enkel ding toch is in de geschiedenis klaarder beschreven dan dit. Letten wij in de eerste plaats op de wijze waarop de doop van Jezus zelve plaats greep, dan vinden wij verhaald door Matth. in het derde hoofdstuk, het 16de vers, dat toen Jezus gedoopt was is Hij terstond *opgeklommen* uit het water. 't Ligt natuurlijk voor de hand, dat waar gezegd wordt, dat Jezus opklom uit het water, er eene noodzakelijkheid bestond om af te dalen in het water, en zoo Jezus door Johannes door besprenkeling gedoopt was, kan niet op redelijke wijze worden verondersteld, dat zij af zouden dalen in het water. Bovendien, wanneer wij op het woord *doop* zelve letten, is alle andere wijze van doen absoluut uitgesloten. Het woord doop toch beteekent in de oorspronkelijke Grieksche taal niets anders dan *onderdompeling*, en verwonderlijk is het te zien, hoe de latere menschen er toe gekomen zijn om deze wijze van doopen te veranderen. Ieder die eenigszins bekend is met de geschiedenis des Bijbels en de samenhang er van, wil dan ook meestal wel gereedelijk toestemmen dat de doop in vroegere dagen alzoo bediend werd. Meestal beweert men dan ook niet den doop door onderdompeling te willen afkeuren, maar, — zoo zegt men, — besprenkeling kan even goed.

Onze wijze van zien is echter, dat wanneer Christus een doop door onderdompeling heeft ingesteld, dat wij dan door onderdompeling ook dienen te doopen, en niet de instellingen van Christus hebben te wijzigen. Geen enkel mensch heeft daartoe het recht. De Heere waarschuwde uitdrukkelijk, dat wij Zijne woorden niet zouden veranderen, zoo wij tenminste er aanspraak op wilden maken om inderdaad Zijne volgelingen te zijn.

Een ander ding wat wij nog even in 't kort willen aanstippen, is de zoogenaamde kinderdoop. Liever zouden wij zeggen, *kinderbesprenkeling*. Veel behoeft daarvan in ons tijdschrift niet te worden gezegd. De kinderdoop is eene uitvinding, in geen

enkel opzicht verband houdende met het oorspronkelijke Evangelie. Zij, die den kinderdoop hebben ingesteld, hebben ongeveer als volgt geredeneerd: Door den val van Adam is de verdoemenis over het gansche menschdom gekomen, en alle de nakomelingen van Adam zijn schuldig en derven de zaligheid. *Allen*, derhalve ook de kinderen, zoo is er geredeneerd. Christus heeft de verlossing te weeg gebracht, daarbij den doop als instelling gevende. Waar nu ook de kinderen aan de verdoemenis van Adam onderworpen zijn, daar moeten ze ook noodwendig gedoopt worden. Van daar dan ook, dat sommige Christelijke secten nog bepaald van het idee uitgaan, dat wanneer een kind komt te sterven, en het is niet gedoopt, dat het dan onvermijdelijk naar de hel gaat. Vooral is dit de leerstelling van het Katholieke geloof, en wanneer bij hen dan ook een pasgeboren kindje op het punt van sterven is, aan iedere leek het recht wordt toegekend om in dergelijke tijd van nood te doopen. In elk geval is het de onafwijsbare plicht van iedereen onder hen om het kind, zoo spoedig als maar mogelijk is ter kerke te brengen om de besprenkeling (doop) er aan te laten voltrekken. Ook de orthodoxe protestanten, die dit leerstuk van Rome bijna onveranderlijk hebben overgenomen, laten geen tijd waardeloos voorbij gaan, alvorens niet hunne kinderen eveneens zoogenaamd zijn gedoopt. Bij hen echter wordt nog gewacht, tot de moeder wederom hersteld is, wat zooals gezegd, bij de Katholieken niet wordt gedaan.

Zoo zijn de eenvoudige en rechtvaardige leerstellingen van Christus veranderd en gewijzigd geworden, want ofschoon Jezus zooals wij in het bovenstaande hebben getracht te betoogen, wel terdege den doop als leerstuk heeft ingesteld, zoo heeft geen der ouden er ooit aan gedacht om dit op kinderen toe te passen. Dat de kinderen, welke geene zonden persoonlijk hebben gekend, nog minder gedaan, geenen doop behoeften om in te gaan in het Koninkrijk van God, om zodoende bij hun afsterven van hunne zaligheid verzekerd te zijn, geeft ons Jezus duidelijk te kennen, bij het voorbeeld wat Hij gebruikte, door namelijk een kind in het midden te stellen en daarop te wijzen en te zeggen tot de omstanders, dat zoo zij niet werden als een kindeken, zij nimmer in het Koninkrijk der Hemelen konden ingaan. Hij — de groote Meester — Hij nam ze in Zijne armen en in plaats van ze te doopen, zegende Hij hen, en sprak ze zonder meer, zalig. Bovendien toen de Heer Zijn gebod gaf aan Zijne discipelen om uit te gaan, beval Hij hen diegene te doopen, welke *geloofden*, en voorwaar het behoeft geen betoog dat een klein kind wat geen onderscheid nog kent tusschen rechter- en linkerhand, inderdaad niet in staat is om te kunnen gelooven.

Voorts heeft menigeen welke dan nog wel wil toestemmen, dat werkelijk Jezus vroeger geleerd heeft om door onderdompeling te doopen, ons de opmerking gemaakt, dat het water alleen maar een symbool is, wat op zich zelve in 't geheel geene waarde heeft, en het derhalve niet de bedoeling van den Heer is geweest, dat doopen persé door onderdompeling moest gebeuren, maar dat, wanneer het water als symbool maar enkel gebruikt wordt, hetzij dan in groote of geringe hoeveelheid, dit dan voldoende is, omdat aan het symbool toch is beantwoord.

Afgezien nog van het feit, dat dergelijke uitleggers geheel op hun eigen hand de Schrift gaan uitleggen, en zij in elk opzicht het in toepassing brengen van 's Heeren woorden door Zijne eerste volgelingen geheel negeeren, moeten wij niet uit het oog verliezen, dat het water inderdaad bij al het geschapene eene groote rol speelt. In de eerste plaats is twee derde van de aardoppervlakte bedekt met water, ten tweede wordt de zondvloed door den Apostel Petrus vergeleken bij den doop, de zondvloed, welke de geheele aarde overdekte voor eene korte poos, en waarin al het bestaande voor een tijdlang begraven was. Voorts vindt de geboorte van ieder menscheijk leven uit water plaats, waarnaar Jezus in Joh. 3 zoo treffend verwees. Alle deze dingen tezamen genomen hebben wij bewijzen te over in den Bijbel, dat de doop bediend moet worden door onderdompeling. En niet alleen leert ons de Bijbel dit, maar ook alle de openbaringen die de Heer op het Westelijk vasteland heeft gegeven, aan de aloude Nephieten, getuigen van de zelfde zaak. En boven dit alles hebben wij als Heiligen der Laatste Dagen de Godsopenbaringen van dezen tijd aan onze profeten, wier standplaats wij even hoog achten als 's Heeren dienstknechten van ouds, welke juist dit beginsel tot zijne oude waarde hebben teruggebracht.

Verder rest ons nog eene betooging om te doen zien, dat ofschoon door onderdompeling gedoopt, het nog volstrekt niet hetzelfde is *wie* deze heilige verordening bediend. Dit onderwerp echter, zullen we in verband met benoodigde autoriteit of bevoegdheid van God, in een volgend nummer bespreken. Voorloopig genoeg derhalve. Voldoende hebben wij kunnen zien welk groot voorrecht ons is beschoren om inderdaad in 't bezit te zijn van de juiste beginselen ook in dit opzicht. Als wij er maar altijd de juiste prijs op blijven stellen.

VERSLAG DER HOLLANDSCHE CONFERENTIE TE OGDEN.

Te Ogden, Utah, is op 11 Juni 1911 in de groote zaal van de „Weber Academy” eene Conferentie gehouden voor Hollandsch sprekende Heiligen, en men verzocht ons een kort verslag daarvan aan onze lezers te verstrekken.

Drie vergaderingen werden gehouden welke door ongeveer 600 personen iedere vergadering, werden bijgewoond. Onder anderen waren ook tegenwoordig de Apostelen: G. F. Richards en O. F. Whitney, alsmede een der presidenten van den Weber Ring, en een groot aantal gewezen zendelingen, welke in de Nederlandsche zending hadden gearbeid.

In de eerste vergadering beginnende om 10 uur, traden achtereenvolgens als sprekers op: Bisschop R. Eardley, Ouderlingen J. H. Volker, P. Clayton, Le Grand Richards en P. Kammeijer, terwijl door Ouderlingen J. K. Meibos, C. de Gooyer, J. van Duuren en C. Vorking tweemaal op schoone wijze een kwartet werd gezongen.

Nadat in de namiddagvergadering het avondmaal was bediend door Ouderlingen H. B. Denkers en J. van Duuren, bijgestaan door 9 anderen, traden als sprekers op, Ouderlingen G. Slot, J. Neuteboom, Apostel G. F. Richards, en Ouderlingen Lewis en S. Q. Cannon, gewezen president der Ned. Belgische Zending. De rede van Apostel Richards werd in het Engelsch gehouden en door Ouderling Wm. De Brij vertaald. Ook Broeder Lewis sprak in het Engelsch.

De middagvergadering werd eveneens opgeluisterd door een schoon kwartet van gemengde stemmen, alsmede een solo gezongen door zuster Wesson.

In de avondvergadering werd het eerst het woord gevoerd door Apostel O. F. Withney, wiens redevoering eveneens in het Hollandsch werd vertolkt door Ouderling De Brij. Een solo werd gezongen door broeder v. d. Kooy, waarna Ouderling De Brij zelve het spreekgestoelte beklom en als laatste spreker het overige van den tijd innam.

Nog één kwartet, alsmede gebruikelijke sluiting, en de conferentie werd verdaagd tot een volgend jaar.

Gezegd kan worden, dat deze Conferentie in de Hollandsche taal zeer veel goed heeft gedaan aan de harten van onze Hollandsche heiligen en hen meer dan ooit heeft vervuld met eene begeerte om met ernst voorwaarts te gaan in de beginselen van Christus.

M. DALEBOUT,
Secr.

WELDADEN EN BELEEDIGINGEN.

Schrijft beleedigingen in 't zand, maar grift genoten weldaden in marmer. Ziedaar een spreekwoord wat om zijn veelzeggenden inhoud algemeen bekend diende te wezen. Vooral onder de Heiligen der Laatste Dagen. Door alle de leden van Christus kerk in toepassing gebracht, zou het van oneindig groote kracht kunnen zijn om het ideaal van onzen Godsdienst dichterbij te brengen. Alle dagen kunnen wij gelegenheid vinden om het op ons leven in toepassing te brengen. 't Vertegenwoordigt in zich een groot gedeelte van de hoogste wetten door Christus gegeven. Het kan het karakter een groot eind helpen op den weg tot meerdere volmaking. Toch wordt het helaas nog zoo weinig in toepassing gebracht. Ook zelfs door de Heiligen der Laatste Dagen. Hoe spoedig voelen we ons niet geprikkeld, wanneer we vermeenen in een of ander opzicht te kort gedaan te zijn. En hoe lang duurt soms niet de wrok welke wij gevoelen tegenover degene die wij schuldig houden aan de beleediging ons aangedaan. Hoe spoedig daarentegen zijn niet de ons bewezen weldaden vergeten. Dankbaarheid is eene deugd zoo zeldzaam te vinden. 't Spreekwoord waarmede dit kleine artikeltje is begonnen, zegt: schrijft beleedigingen in 't zand. Dat wil zeggen, vergeet ze spoedig. Iets in 't zand geschreven is na eene korte poos weder verdwenen. Het mulle zand toch heeft geene voldoende vastheid om de geteekende figuren blijvend te houden. Spoedig is de oppervlakte weer glad en 't geen er in was geschreven met het onbewogene gelijk geworden. Zoo zouden we met beleedigingen doen. De zon zou over onzen toorn niet ondergaan.

Een genoten weldaad zouden wij echter nooit vergeten. Vandaar dan ook daarvoor als beeld het duurzame en harde marmer. Eenmaal daarin gegrift is het onverslijtbaar. De tand des tijds is maar amper bekwaam om iets er van te doen slijten. Een menschenleven lang blijft het gegrift waar het stond. Zoo zoude het wezen met het ons uit liefde geschonkene. Nooit zouden wij het vergeten. We behoeven niet altoos met woorden te danken, neen, maar van iedere ontvangen weldaad zouden wij altijd eene dankbare herinnering bewaren. Als we 't eens probeerden. Niet lang zal het duren of wij zullen de uitwerking er van aan ons karakter kunnen waarnemen. Schatten van liefde zullen we dan vergaderen. Schatten welke hare vruchten zullen afwerpen en hare rente opleveren, nog lang in de toekomst der eeuwigheid.

't In toepassing brengen ervan is de beoefening der deugd, en beoefening van deugd is eene der grootste voorschriften van het Evangelie.

Er om gedacht derhalve.

GEBUIKT UWE VLEUGELN.

De vierjarige kleine Rita had geschreid. Haar gelaat was ééne mengeling van vuile vingertasten en tranen. In haar eene handje hield ze eene pop zonder hoofd, en met de andere streefde ze een vederloos kiekentje, wat ongetwijfeld zijn dood had gevonden, door te verdrinken. Ik trooste haar zoo goed ik kon, maar dit was geene gemakkelijke taak, want zij had het opgefokt van af het oogeblik, dat het diertje den dop was ontkropen. 't Kind opende hare oogen al wijder en wijder, toen ik haar vertelde, dat het kiekentje was gestorven omdat het zich niet uit het water had kunnen redden.

„Waarom gebruikte het dan niet zijne vleugelen?” — vroeg ze, na een oogeblik te hebben nagedacht.

Slechts eene kindervraag, maar hoe dikwijls konden wij dit niet toepassen op onzen levensweg! Wij bevinden ons als 't ware op de oppervlakte van het water, met eene wereld vol gelegenheden om er uit te geraken, juist even buiten onze nauw belijnde gezichtskring. Sommigen doen geene enkele poging om te ontkomen. Anderen strijden weliswaar, maar brengen ter nauwernood het water in beweging. Zij dwarrelen en dwarrelen rond, en bewegen zich enkel in het kringetje van hunne omgeving, en geven eindelijk alle pogingen op.

„Het heeft geen baat — ik kan niets doen — alle omstandigheden zijn tegen mij” — blijven ze zeggen, en ze verdrinken, daartoe gedrongen door hunne wijfelingen en vrees.

Doet dit ook een beroep op u, lieve lezer? Strekt ook uw verlangen zich uit buiten de dingen van uw klein koninkrijkje? Zoo ja, herinnert u dan het woord van het kleine kind: „Waarom gebruikt ge niet uwe vleugelen?”

Er is geene grens voor de vooruitschrijdende bewegingen der ziel. Er is geen einde aan uwe geestelijke groei. De Grootte Schepper heeft u zekere talenten gegeven. Ge kunt daarmede naar goedvinden handelen.

Goede boeken, reine gedachten, en liefde voor uwen naaste, alsmede een open oog voor de schoonheid in de natuur en volhardend gebed, zal een geestelijke groei in u verwekken, wier vlucht zich verheft ver boven de geringe dingen der alledaagsche wereld, en gemeenschap houdt met hooge en edele gedachten en aspiraties.

(*La Rene King Hughes.*)

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen

Redactie:

B. G. THATCHER.

Assistent:

B. TIEMERSMA

ALS EEN WEGWERPELIJK KLEED?

Eene zeer geliefkoosde uitdrukking in den mond van menig een is eene op eigen hand gewijzigde, en geheel den zin verkeerende aanhaling uit Jes. 64. Menigmaal hoort men zeggen tot bescheid, wanneer door ons gewezen wordt op het feit, dat wanneer wij als menschen de geboden trachten te onderhouden, en wij ons, — hoewel struikelend, dit erkennen we gaarne, — toch trachten te bekeeren naar de inzettingen des Heeren; — dat zelfs onze beste werken in dit leven door den Heer worden bevonden als een wegwerpelijk kleed. Dit wordt dan meestal getracht met den Bijbel te bewijzen en zonderling genoeg, niemand weet de juiste plaats aan te wijzen waar deze tekst dan is te vinden.

Wij willen nu, gedachtig aan 't geen voor korten tijd geleden in ons tijdschrift werd gezegd, om namelijk niet met steenen te werpen naar de gebouwen welke door anderen zijn opgetrokken, maar liever zelf een schooner en beter gebouw te doen verrijzen en de menschen dan uit te noodigen om dat in bezit te nemen, wij willen dan nu ook niet met minder aangename woorden het gevoelen van deze menschen, welke op hunne beurt meestal niet beter geleerd is geworden, veroordeelen, maar daarentegen overeenkomstig dit hier nogmaals aangehaalde beeld trachten het ware en vaste gebouw der waarheid op te richten om te doen zien, dat de uitspraken van 's Heeren dienstknechten van ouds, ook hier als op zoo menig andere plaats zoo jammerlijk uit hun verband zijn gerukt en den volke voorgehouden, zoodat het feitelijk geene verwondering behoeft te baren, dat ook hier met het vaststellen der kerkelijke dogma's geheel is misgetast.

Zooals gezegd, de tekst welke op het aanhangige onderwerp eenige betrekking heeft, is te vinden in Jesaja 64 : 6, en we lezen daar woordelijk het volgende: „Doch wij allen zijn als een onreine en al onze gerechtigheden als een wegwerpelijk kleed; en wij allen vallen af als een blad, en onze misdaden voeren ons henen weg als een wind”.

Oogenschijnlijk nu en oppervlakkig beschouwd, zouden wij inderdaad zeggen dat hier toch wel terdege door den spreker, — in dit geval Jesaja, welke zijn hart in gebed voor den Heere

uitstort, — de meening wordt gedeeld en als zoodanig wordt voorgesteld, als zouden onze beste werken voor den Heer werkelijk in zoo'n afschuwelijke gedaante verschijnen dat ze voor Hem nog slechts gelijk stonden aan een weg te werpen kledingstuk, bij wijze van spreken.

Ee toch, zóó beschouwd, is slechts oppervlakkig, o zoo oppervlakkig bekeken en den zin geheel misverstaan.

Wat toch is hier het geval. Hetzelfde als bij zoo menig andere uitspraak in 's Heeren woord, namelijk dat we de aanhalingen en ontboezemingen van 's Heeren knechten moeten laten blijven voor 't geen ze zijn, en alleen op diegene van toepassing brengen, waarop ze door den oorspronkelijken daarsteller van toepassing waren gebracht. En op die wijze bekeken, komen we al dadelijk tot eene heel andere conclusie. Dan zien we hier al zeer spoedig, dat de Profeet des Heeren, zich ten diepste bewust zijnde van de groote zonden en inderdaad vreeselijke gruwelen welke in den boezem van het Joodsche volk leefden, dat volk des *Heiligen Verbonds*, wat hij — de profeet — hier vertegenwoordigde, — zijn hart in dringend gebed uitstorte voor den Heer, en met diepen ootmoed wees op den grooten toorn des Almachtigen, welke het volk zich inderdaad dubbel had waardig gemaakt. Bij een man met zoo vurig karakter als Jesaja was daar toen ter tijde dan ook inderdaad alle redenen voor. Luister maar: In het 5de vers zegt hij — Jesaja, — van den Heer het volgende: „Gij ontmoet den vroolijke, en die *gerechtigheid* doet, dengenen die uwer gedenken op uwe wegen;” — Wij hebben het woord gerechtigheid cursief laten zetten, om daar den nadruk op te leggen en in één oogopslag te doen zien, dat waar *nu* de Profeet genoodzaakt was om den Heere de groote gruwelen van Zijn volk te binnen te brengen, de herinnering te vestigen dat er toch ook een tijd was geweest, dat het volk gerechtigheid voortbracht, en toen den *seggen* des Hemels genoot, weshalve verwacht kon worden dat bij het doen van zonde daarentegen zooals nu, 's Heeren vloek zoude nederdalen. En — Jesaja zegt: „die tijd is nu werkelijk gekomen. In plaats van zooals van oudsher onze vaders deden, door namelijk uit te blinken in rechtvaardigheidszin en de schoone voorschriften van u, o Heer te onderhouden, is thans het volk zóó diep gezonken in hun jammerpoel van ellende door hen zelve daargesteld, dat zelfs hunne *beste werken nog als een wegwerpelijk kled* zijn”. Hoor maar, hij pleit verder en zegt — weliswaar met andere woorden, maar hij zegt in onzen tegenwoordigen spreektrant toch ongeveer het volgende: „Heer er is nu weliswaar niemand meer die Uwen naam aanroept, maar Gij zijt toch onze Vader, vol van liefde en barmhartigheid. O gedenk

niet langer al die zonden; — zie, wij zijn reeds zoo zwaar daarvoor gestraft. Onze schoone en heilige tempel is reeds verwoest; dat heerlijke huis waarin *onze vaders U loofden*, is met vuur verbrand, en al onze gewenschte dingen zijn tot woestheid geworden”, enz.

Wat lezen wij hier nu? Dit namelijk, dat Jesaja slechts spreekt over de *persoonlijke omstandigheden* van het volk wat te dien dage leefde, en zelfs op dat oogenblik zich bewust was, dat er ook een tijd was geweest, waarin de algemeene toestand niet zoo slecht was, maar dat daarentegen hunne vaders, Hem — den Heere — hadden geloofd en geprezen in het Heilige Huis, wat nu om der zonden wille van het nageslacht, was verwoest geworden.

Kan nu die tekst waarin van een wegwerpelijk kleed wordt gesproken in betrekking tot de daden van het toenmalige Jodendom door worden getrokken en met eenigen Bijbelschen grond van toepassing worden gemaakt op *alle* menschen van iedere generatie op de aarde geleefd, zoowel toekomstig als verleden. Neen immers! Jesaja zelf zoude vreemd opzien, wanneer hij thans eens opnieuw op aarde terug zoude verschijnen, en bevinden, dat datgene wat hij van zijne tijdgenooten den Heere had geklaagd, door menschen van duizenden jaren later van toepassing was gebracht op heel het menschdom.

't Zelfde is het geval met die zoo zeer verbreide uitspraak en in aller mond aanwezige aanhaling van David in den 51ste Psalm, waar geschreven staat: „Ziet, *ik* ben in ongerechtigheid geboren, en in zonde heeft *mij mijne* moeder ontvangen.” — Ook hier zal ieder welke grondig en onbevangen wil onderzoeken tot de ontdekking komen, dat David hier enkel *zijne eigene persoonlijke* omstandigheden beklagt, en niemand het recht heeft om dit tekstwoord op grond van den Bijbel toe te passen op al de geboren en hier op de wereld. En zoo zouden we voort kunnen gaan om te doen zien, welke eigenaardige verwickelingen en scheeve voorstellingen het verwekt, wanneer wij den Bijbel gaan vergeestelijken, en trots alle verstand en begrip in, zijn persoonlijke uitspraken voor iedereen even gelijk doen zijn. Dubbel dankbaar vervullen ons de beschouwing van deze dingen met verheuging. Niet omdat nog zoo velen zich door de ondoordachte dogma's der secten blindelings laten binden en medevoeren, neen veelmeer vervuld ons dit het hart met droefenis, en doet het ernstige voornemen hoe langer hoe meer in ons rijpen om onze hulp — al is die dan nog zoo klein, — te verleenen, om de stralen der heldere waarheidszon om ons te werpen. Maar verheuging vervuld ons hart, wanneer wij bedenken, dat de Heer ons heeft waardig gekeurd om zelve uit die duisternis getrokken te zijn, om overgebracht te worden tot dat wondervolle licht wat in deze laatste dagen wederom schijnt.

Maar ook ernstig zij ons streven, om op te passen, dat 's Heeren Profeten van dezen tijd nooit geene termen mogen vinden om van ons tot den Goddelijken Vader te moeten klagen, dat het beste van onze werken eveneens tot een wegwerpelijk kleeid is geworden. Neen, streven de Heiligen der Laatste Dagen daarentegen naar de eer en het voorrecht dat van hen mag kunnen worden gezegd, dat zij met de hulp des Heeren zich hebben getooid met den mantel der gerechtigheid, welke blinken zal als de zon in de wereld der toekomst.

VERSLAG VAN DE ALGEMEENE CONFERENTIE.

De Openbare Vergaderingen van de Algemeene Conferentie van de Ned.-Belg. Zending zijn gehouden geworden te Rotterdam op Zondag 23 Juli, in het Verkooplokaal Goudschesingel 33. Drie vergaderingen hadden plaats. Zendingspresident B. G. Thatcher presideerde. Na enkele woorden van welkomst besprak hij de boodschap van het „Mormonisme” alsmede de groote waarheden daarin opgesloten. Ouderling H. R. Hulshoff besprak het werk door Joseph Smith verricht, tevens enkele bewijzen aanhalende voor de echtheid van het Boek van Mormon. Door het koor werd daarna een Engelsch lied gezongen. Apostel Clawson, — president der Europeesche Zending — toonde proefondervindelijk aan, dat Goddelijke volmacht beslist noodzakelijk is om het werk van Christus te volvoeren. Eveneens besprak hij de zegeningen van het Evangelie. Ouderling A. Bakker vergeleek de leerstellingen van de Heiligen der Laatste Dagen met hetgeen door het zoogenaamde Christendom wordt geleerd, aantoonende hoe deze laatsten in vele opzichten verkeerde leerstellingen prediken. President O. T. Parker gaf getuigenis van het werk des Heeren, en besprak de eerste beginselen van het Evangelie.

De namiddag-vergadering begon om 2 uur. Na gezongen en gebeden te hebben, werden twee personen als lid bevestigd. Ouderling P. 't Hart was de eerste spreker, en gaf enkele voorbeelden van wat in de wereld geleerd wordt in betrekking tot den vrijen wil, verwijzende verder hierover naar de geopenbaarde woorden van God. Wm. S. Wright, — een ouderling welke eene zending in Duitschland had vervuld, — sprak enkele oogenblikken in de Duitsche taal, 't welk onvertaald bleef, en gaf getuigenis van de waarheid van onze boodschap, alsmede van de tevredenheid als een gevolg van 't onderhouden van Gods geboden. Hierna zong wederom het koor een Engelsch Loflied. Openbaring en de echtheid van het door Joseph Smith voortgebrachte werk was tot onderwerp gekozen door den volgenden spreker Pres.

P. Badger. Ouderling J. B. N. de Haan toonde aan, dat er reeds eene afval was {voorspeld door de Apostelen van ouds, alsmede dat deze afval inderdaad had plaats gegrepen, en derhalve er eene herstelling moest komen. Pres. D. E. Ostler van de Luiksche Conferentie sprak van den vrede en de blijdschap welke onder-vonden kan worden, wanneer gehoorzaamheid wordt betoond. Ook hij gaf zijne getuigenis van de waarheid van het Evangelie. Ouderling Tj. Opheikens, thans naar het spreekgestoelte geroepen, sprak in 't bijzonder tot de aanwezige Heiligen, hen vermanende tot gehoorzaamheid.

De avondvergadering werd om de warmte een half uur later aangevangen als oorspronkelijk was vastgesteld en begon om half acht. Eerste spreker was hier Ouderling B. Tiemersma welke wees op het groote gewicht wat er ligt in de boodschap van het Mormonisme voor de ernstige Christenen die inderdaad naar waarheid zoekende zijn.

De volgende spreker was Ouderling G. B. Alexander welke bewees dat het Mormonisme het zelfde Evangelie is, wat door den Vader reeds in den beginne aan de heilige mannen van ouds was getoond. Pres. C. F. Paine besprak den H. Geest en Zijne uitwerkselen. Wederom zong het koor een Engelsch lied, waarna nogmaals Apostel Clawson optrad en enkele dingen aanhaalde in betrekking tot gehoorzaamheid alsmede eenige woorden over vervolging, den leden aansporende om op de paden van het Evangelie te verblijven.

De redevoeringen van Apostel Clawson alsmede die van Pres. Ostler werden gehouden in de Engelsche taal, hetwelk vertaald werd door Ouderling Tiemersma.

De door het Rotterdamsche zangkoor ten gehooore gebrachte muziek was schoon en inderdaad treffend. Alle de Vergaderingen waren uitmuntend bezocht en naar schatting waren des avonds ongeveer 900 personen aanwezig.

Op Maandag 24 en Dinsdag 25 Juli daaraanvolgende werden 5 priestervergaderingen gehouden in de zaal Excelsior. Een speciaal programma van de meest intressante onderwerpen was hiervoor gereed gemaakt, en naar aanleiding daarvan de zendelingen, — waarvan velen een werkzaam aandeel hadden in dat programma — vele wijze raad en groote lessen medegegeven naar hun arbeidsveld. Apostel Clawson was eveneens op alle deze vergaderingen aanwezig en op zijne raadgevingen in betrekking tot de onderwerpen werd met groote aandacht acht gegeven.

G. B. ALEXANDER,
Secretaris.

Om onze lezers een denkbeeld te geven van het programma aan welker behandeling ongeveer 17 à 18 uur werd besteed, verdeeld over de 5 verschillende priestervergaderingen aangehaald, laten we de onderscheidene onderwerpen alsmede de namen van hen die deze onderwerpen behandelden, en zij die de besprekingen daarvan inleidden, hier volgen, — te weten :

1. DE ZENDELING ;
Punt A. DE NIEUW AANGEKOMENE ;
door President P. Badger,
discussie ingeleid door Ouderling H. R. Hulshoff.
Punt B. HET GEDRAG DER OUDERLINGEN IN HUN ARBEIDSVELD ;
door Ouderling I. D. Stewart,
discussie ingeleid door Ouderling Jos. B. Knight.
 2. DE EVANGELIEBOODSCHAP ;
door President G. M. Farrer,
discussie ingeleid door Ouderling J. B. Flint.
 3. UIT MET TRACTATEN ;
door President O. T. Parker,
discussie ingeleid door Ouderling R. v. Wagoner.
 4. DE Plichten VAN GEMEENTE- EN CONFERENTIEPRESIDENTEN ;
door President D. E. Ostler,
discussie ingeleid door Ouderling L. E. Holdaway.
 5. SPREKEN IN 't PUBLIEK ;
door President C. L. Paine,
discussie ingeleid door Ouderling B. Tiemersma.
 6. ZONDAGSSCHOOL EN VERGADERINGEN ;
door Ouderling H. C. Spencer,
discussie ingeleid door Ouderling J. B. N. de Haan.
 7. BEZOEKEN AFLEGGEN ;
door Ouderling D. C. Lyon,
discussie ingeleid door Ouderling P. 't Hart.
 8. ZANGKOREN EN VERMAKELIJKHEDEN ;
door Ouderling Thomas Brown,
discussie ingeleid door Ouderling M. Gray.
 9. LOCAAL PRIESTERSCHAP ALSMEDE LEDEN ZONDER PRIESTERSCHAP ;
door Ouderling S. Low,
discussie ingeleid door Ouderling Laurence Taylor.
 10. BIJHOUDEN VAN BOEKEN EN VERSLAGEN ;
door Ouderling G. B. Alexander,
discussie ingeleid door Ouderling O. E. Thomas.
-

IN ONS EIGEN ZENDINGSVELD.

Gedurende de maand Juni werden er in deze zending 17 personen gedoopt, n.l. 6 in de Amsterdamsche, 1 in de Arnhemsche, 4 in de Groninger, 5 in de Luiksche en 1 in de Rotterdamsche Conferentie.

Er werd 2292 $\frac{1}{4}$ besteed aan het bezoeken van vreemdelingen, en 1450 $\frac{3}{4}$ uur aan het verspreiden van lectuur. Er werden 5254 Evangeliegesprekken gehouden, 27725 tractaten en 5689 boeken verspreid.

Ouderling L. H. Saville heeft het grootst aantal uren met vreemdelingen doorgebracht n.l. 117, en Ouderling L. E. Holdaway met het verspreiden van lectuur n.l. 45. Door Ouderling A. Schurink zijn de meeste Evangeliegesprekken gerapporteerd n.l. 323. 't Grootst aantal tractaten is uitgegeven door Ouderling Henry Cowburn n.l. 1420, terwijl door Ouderling J. E. Everett de meeste boeken n.l. 355 zijn verspreid.

AANGEKOMEN.

16 Juli 1911. — Ouderlingen Paul Ellis, Wm. Earl Read, John W. Jones en Henry Noorda, allen van Ogden, Utah, zijn te Rotterdam gearriveerd. Ouderlingen Ellis en Noorda zijn de Amsterdamsche Conferentie, Ouderling Read de Luiksche, en Ouderling Jones de Groninger Conferentie als arbeidsveld aangewezen.

21 Juli 1911. — Ouderling Franklin D. Smith en Melvin C. Morris Jr. beiden van Salt Lake City, Utah, zijn te Rotterdam aangekomen. Ouderling Smith is de Luiksche en Ouderling Morris de Arnhemsche Conferentie als arbeidsveld aangewezen.

STEMMEN UIT UTAH.

Broeder C. G. Teerlink voor ruim een half jaar naar Utah gegaan, schrijft ons het volgende:

De tijd hier doorgebracht heeft ons een ruimere blik op het leven gegeven, alsmede op de handelingen van de Heiligen der Laatste Dagen, en de resultaten van het Evangelie. Elk redelijk mensch, welke zijne aandacht wil schenken zal moeten erkennen dat de bloei van Zion verbazend is, en van dag tot dag als 't ware toeneemt. 't Is te zien dat de leiders van dezen Godsdienst ware Godsmannen *moeten* zijn, geïnspireerd door den Heer om dit wondervolle werk te leiden.

Tal van vreemdelingen bezoeken de staat Utah, en in 't bijzonder Salt Lake City. Laatstgenoemde is thans weder verrijkt met een

prachtig torenhoog reuzenhôtel, gelegen in het drukste verkeers- gedeelte der stad, wat den vreemdelingen met zijne frissche en ruime kamers, geheel modern ingericht, eene kostelijke verblijf- plaats biedt. De stad over 't geheel is overal rijkelijk versierd met schoone boomen, welke hun dichte lommer werpen op de breede wandelpaden. Ook Ogden, waar ik enkele dagen verblijf hield is eene schoone stad. Prachtige berggezichten doen daar inderdaad woordelijk denken aan het Zion „in de toppen der bergen”. Jammer en onbegrijpelijk is het, hoe zulke valsche berichten omtrent Utah en het Mormoonsche volk in Holland en alle andere landen geloofd worden. Ik wil gaarne getuigen, dat een en ander dier berichten enkel gegrondvest is op laster en bedrog.

Hier heerscht in elk opzicht de meest mogelijke vrijheid en gelijkheid, en de vrouwen en meisjes, wel verre van behandeld te worden als door de valsche geruchten verbreid, worden meer dan ergens anders geëerd en gerespecteerd.

Indrukwekkend zijn de redevoeringen gehouden in de frissche en ruime vergaderzalen, overal gebouwd. Een gang naar de tabernakel te Salt Lake op Zondagnamiddag is in één woord, onvergetelijk. Het reuzenorgel te hooren spelen de zang begeleidende van een eveneens reuzenzangkoor is hartverheffend, en niet te omschrijven.

Waarlijk ik ben blij eene plaats in dit vreedzame land te hebben gevonden. Ik hoop dan ook hier te verblijven, tot wanneer eene zending mij zal roepen, om der wereld te getuigen dat God waarlijk van den hemel heeft gesproken.

Aan al de lezers van ons geliefd tijdschrift onze beste en hartelijke groeten.

Uw broeder en zuster in het Evangelie,
C. G. TEERLINK en Echtgenoot.

Salt Lake City - Utah.

INHOUD.

Doop	Blz. 229	Verslag van de Algemeene	
Verslag der Hollandsche Confe-		Conferentie	Blz. 240
rentie te Ogden	234	In ons Eigen Zendingsveld	243
Weldaden en Beleedigingen	235	Aangekomen	243
Gebruikt uwe Vleugelen	236	Stemmen uit Utah	243
Als een wegwerpelijk Kleed.	237		

Uitgegeven door de NED.-BELG. ZENDING, Crooswijkschesingel 7 B,
Rotterdam. — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der
Zending in Nederland en België.

Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 1.80, België fr. 4.50.
Buitenland f 2.50, Amerika \$ 1.00. — Per exemplaar 10 cent.